

PISMO NEZNANEGA IGRALCA STARŠEM:

Dragi oči in mami!

V življenju sta me poučevala, da naj bom zmeraj odkrit z vama in da za vsak problem obstaja rešitev... Upam, da ne bosta jezna name, ko bosta prebiralala to pismo...

Se spomnita naše zadnje tekme, ta vikend, ko sta me prišla vsa navdušena gledati in vzpodbujati? No....., moram vama najprej povedati, da zelo cenim vajino prisotnost in vzpodbujanje, vendar sta zadnjič pretirala s tem in me spravila v neroden položaj pred soigralci, trenerjem, vodstvom in publiko....

Kje? Kdaj? Spomnita se napada, ko sem po dvoboju z nasprotnikom iz neposredne bližine vrat poizkušal zadeti gol in zgrešil.... Še vedno mi odzvanja v ušesih vajino kričanje in žaljenje obrambnega igralca, ki me je ob tem oviral in sodnika, ki je to dovolil in ni zapiskal prekrška nad menoj, vendar nista bila ona kriva, kriva je bila moja nerodnost.

Se spomnita, ko sta vpila name, da naj tečem za žogo in naj pokrijem Petrovega igralca? No....., trener mi je naročil drugače. Medtem, ko sem se zmedel, koga naj pokrijem, je »moj igralec« dosegel gol za nasprotnika, takrat pa sta pričela vpiti name, zakaj nisem bil ob svojem igralcu in preprečil zadetek in na vratarja zakaj udarca ni obranil.

Našemu trenerju sta tudi napravila krivico, ko sta pričela vpiti nanj, ko se je odločil me zamenjati. Moram vama povedati, da naš trener tega ni zaslužil, saj je zelo dober trener in dober človek, ki ga vsi imamo zelo radi, predvsem pa mu zaupamo. Vedeti morata, da je naš trener le volonter, ki prihaja na trening po svoji redni službi in podarja svoj prosti čas za delo z nami. Zakaj to počne? Ker ima rad nogomet in **nas**.

Zelo mi je bilo nerodno pred vsemi poslušati vse to iz vajinih ust.

Na poti domov nista spregovorila z menoj niti besedice. Zelo me je bolelo to. Verjetno sta bila razočarana nad menoj, ker mi ni uspelo doseči gola. Verjemita mi, da sem se trudil po najboljših svojih močeh, da bi dobro igral, da bi dosegel gol in da vaju nebi razočaral. Vsi na igrišču se trudimo narediti najboljše. V igri ni bil kriv nasprotnik, ki me je oviral, da bi dosegel gol, ni bil kriv sodnik, ki ni piskal prekrška nad menoj in ni bil kriv trener, ki me je zamenjal... temveč sam, saj nisem posebno nadarjen igralec in verjetno nikoli ne bom postal zvezda, vendar jaz ljubim nogomet, želim igrati nogomet, želim tekmovati in želim se zabavati v družbi z mojimi prijatelji iz ekipe, ne glede na to ali sem uspešen ali ne, saj je nogomet na koncu koncev le **igra** za zabavo. Pomagajta mi, vzpodbujajta me, bodita mi pozitiven vzor v odnosu do športa, navijanju, v odnosu do ekip, sodnikov, trenerja in drugih, skratka bodita mi pozitiven vzor v vsem. Navijajta zame in predvsem za ekipo, pomagajta trenerju in vodstvu in vsi vam bomo hvaležni.

Upam, da vaju nisem razočaral s tem pismom, še bolj pa s tem, da verjetno nikoli ne bom postal nogometna zvezda.

Rad vaju imam

Vajin nogometaš